

BONA PAU

N.º 322 - Año XXVII

HOJA PARROQUIAL DE MONTUIRI

Diciembre 1979

NADAL A CEL OBERT

En aquella illa tan pobra no hi havia hospitals ni ambulatoris a bastament, i vet ací, que un bon dia una allota d'una possessió del Pla, Na Maria de ca's fuster havia de tenir un infant. No li quedava més remei que partir cap a Ciutat. Era un ordre tàcita: només a Ciutat hi havia assistència mèdica per a aquests casos. A la Part Forana ja només quedaven quatre comares pansides de vellura.

Mestre Josep, el fuster de la vila, de bon matí va junyir la bístia al cabriol, i van emprendre el camí. Mestre Josep descendia de l'antiga aristocràcia terrafinent, ara vinguda a menys, i substituïda per una burgesia panxacontent i desclassada. La seva muller, Maria, era la filla dels amigüers duna possessió. Amb tot, creïme que allotes com Na Maria, senzilles i feineres, ja en quedaven ben poques. En Josep havia tingut bon ull...!

Camina, caminaràs... després de deixar la camada de terra roja i fang, varen enllestir la carretera comarcal. I, cap en avant, que el camí no deixa! A aquesta carretera no se sentien ni les ginyes ni els sotracs, ni les fregades dels romaguers ajaçats a la cuneta de la camada, però En Josep havia d'anar ulls ben espolsats, perquè de tant en tant i de cop i resposta qualche moto de 250, dels fills dels cacics del poble, amb renou de llaunes i motors, feia anar la bístia remoguda.

Dins el cabriol, Na Maria pensava en el fill que ben prest posaria al món. En aquella experiència de fe que havia tingut a ca-seva feia nou mesos. En aquella resposta feel que servava en el seu cor: «vet ací la serventa del Senyor. Que es faci en mi tal com ho has dit...».

A la dreta es retallaven les muntanyes de Tramuntana, recés de viles i llogarets. A un d'aquests llogarets i vivia Na Bel, una cosina de Na Maria, que feia poc també havia tingut un infant, En Joanet.

Maria l'havia anada a veure feia pocs mesos, i de llavors ençà no es podia treure del cap les paraules de la cosina: «Beneïda tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre».

Na Maria era ben conscient de la situació de ca-seva, i de tots els qui com els seus pares, feien feina a esclatar de sol a sol, i amb tot encara, qualche vegada havien de mostrar els peus, perquè el llençol no bastava. Venien barat i havien de comprar encarit. Pujava els gasoil i els tractors no funcionaven amb aigua. I, quan després d'un any de feina, a l'hora de les messes, treien el producte, es trobaven amb el mercat saturat perquè hi havia hagut importacions. Els vespres, devora l'escaufa-panxes, en solien parlar. Fins i tot, qualche vetlada es reunien amb altres veinats i amics, que s'havien organitzat per a defensar els interessos del pagès. Adesiara pujaven fins a Ciutat a demanar justícia, i a la nit, els havien de posar coques de farina a la ronyonada, perquè uns homes que deien defensar l'«ordre públic», els havien etzibat bales de goma. Ara, no us heu d'estranyar si Na Maria, plena de fe i de coratge, havia parlat tan clar i llampant a Na Bel: «La meua ànima té fe i s'alegra en la salvació de Déu: els estúpids son dispersats i alliberats els oprimits, felicitat i abundor pels pobres i explotats...».

Des de feia generacions, els pagesos per anar a Ciutat i anaven pel mateix camí. Però ara quasi tothom hi anava per una carretera, que era ampla i ben asfaltada, i permetia circular a més velocitat. L'atravessaven cotxes de luxe i autocars carregats de gent rossa amb pudor de desodorant. A banda i banda de la carretera —autopista, perquè cal parlar amb precisió—, el camp era tot ermàs. Les terres que feia uns anys eren ben productives, ara estaven descuidades: sestadors esbu-

cats, figuerals envellits, ametlerars sense podar des de feia molts hiverns, pobles deserts de gent jove.

El cabriol de cas fuster no podia anar per aquesta carretera: no era, precisament, un vehicle de luxe ni un esportiu descapotable. Poc a poc, s'acostava a Ciutat, per un camí que seguia just per sota l'autopista. De sobte, un sotrac del camí, va fer gemegar l'allota que s'havia sentit un fort dolor al ventre. Vatuà el món!, va dir l'amo En Josep, bona endemesa!

Amb quatre grapades va fer recular la bistia, fins davall el pont, i va ajudar a Na Maria. Li va estendre en terra un llençol de sac, i just allà mateix l'allota va tenir l'infant.

Era l'horabaixa. Ja havia enfosquit. L'infant romania plorinyant dins les faldetes de sa mare, mentres ressonava dins la boval del pont el renou eixordador dels «tubos d'escape». En Josep havia encès foc. A deu quilòmetres de distància els llums de la Ciutat, s'encenien amb intermitències i colors.

Aquell mateix vespre les classes explotades d'aquella illa varen tenir una experiència especial de solidaritat i de coratge. La trista realitat d'aquell poble no havia canviat en res, però havien atinat un bri de llum. Aquella llum els ensenyava a descobrir aquell poble, com el seu poble; no els alliberava del risc ni de la lluita, però els infonia esperança perquè ells mateixos s'anaven redescobrint com a pelegrins de la llum.

Aquell mateix vespre, des del Bec de Farrutx al Puig de les Bruixes, i des de la vall de Ternelles als Cornadors, estols d'obers, de menestrals, de pastors i de pagesos, amb les dones i els allotells, partien a la recerca de la llum. S'escometien i avançaven plegats des dels creuers dels camins o les places de les viles. Adesiara s'aturaven davall un garrover per a fer una pipada i refrescar la gargamella amb una túbola d'aiguardent.

A trenc d'auba començaren a arribar els primers estols. Els pares de l'infant anaven d'un peu i cuidaven de no tornar boiets d'alegria. Davant el pontàs, s'havia enxarxat una revetlla i un ball ben vitenc. Els allotells jugaven a conillons i les dones posaven enmig els que viures, per brufar la Bona Nova: vi dolç de Binissalem, pa pagès i sobrassada, congrets d'Inca i pa de figa de Sineu, neules i torró d'ametla.

Un pagès mostrava al seu fill l'amagatall de les Cabrelles i l'estrella del Pastor. I un allot deixondit i falaguer, cantava fora son:

«Als bons dirà: fills meus, veniu!
benaventurats, posseïu
el regne que està aparellat
des de que el món va esser creat.

«Als mals dirà molt agrament:
anau, maleïts, an el turment!
anau-vos-ne an el foc etern
amb vostre príncep de lo infern...»

Els qui passaven frissosos per damunt l'autopista no sentien ni les cançons ni les rialles. Disbauxats, discutien dins els cotxes de begudes exòtiques i de «bingos»: de com això ja no és lo que era, i de si abans es vivia millor. Estaven engegats amb massa llums per a poder veure la Llum. Teniem el ventre massa sadoll per a poder anar a la revetlla.

Davant el pont, uns pastors més endarrerits, no perquè no s'hi haguessin posat d'hora, sinó perquè vivien a l'altra part de l'autopista, i com que no hi havia travesses havien hagut de trescar molts quilòmetres per a poder passar amb el carretó, portaven les darreres notícies: de com la premsa del matí havia donat la nova amb un caire tendenciós i oscur. De com els cacics del poble havien convocat Junta extraordinària. De com els benpensants, entre botella i botella de «Codorniu», deien que això era atemptar a l'ordre públic, que era necessari extirpar aquells agitadors del cos social, però que no hi havia per què passar pena, en el fons —es consolaven mútuament— són un grapat d'ingenus.

Alguns varen privar de parlar de tot això davant els infants, a les cases i a les escoles. Aconsellaven amb prudència que per la bona inserció del nin en la societat, era convenient que l'infant es preservàs del món, passant moltes hores assegut davant la televisió... Com que els infants sempre tenen el cap ple de quimeres, els homes de més consideració aconsellaren de preparar per aquells dies un festival a la plaça Gomila, dedicat especialment als infants, a veure si així els llevarien del cap preguntes indiscretetes i mals pensaments. I, aprofitarien, endemés, per declarar aquell any, «Año internacional del niño».

Rafel Horrac i Llabrés

Noticiero local

EXCAVACIONES

(Retirado de nuestra E. A.)

Subvencionadas por el Ministerio de Cultura han proseguido durante un mes aproximadamente las excavaciones e investigación en el poblado talayótico de Son Fornés, confirmandose ser el más completo y mejor conservado de Mallorca. Los arqueólogos que se ocupan de estos trabajos dieron una conferencia acerca de ellos completada con diapositivas. Estas excavaciones han sido visitadas por la mayoría de alumnos del Colegio Nacional de E.G.B.

ENSEÑANZA RELIGIOSA

Conforme las disposiciones vigentes publicadas en el Boletín Oficial de la Diócesis, se planificó la enseñanza religiosa en el Centro Docente Estatal de nuestra Localidad. En los cinco primeros cursos se ocupan los mismos profesores quiénes se ocupan de esta asignatura y de los tres restantes se responsabiliza nuestro Párroco.

FORMACION PERMANENTE

Durante los días 19 a 30 de Noviembre se organizó un cursillo teológico para la formación permanente del clero, en el Seminario Nuevo. El ciclo completo incluye tres años (15 días cada vez). El mismo programa se repetirá en otras ocasiones con la finalidad de que pueda asistir el mayor número de sacerdotes. El equipo episcopal ha demostrado, en varias ocasiones, especial interés para que todos los no impedidos puedan asistir. Este primer curso trata del «Hecho religioso» y cuestiones de Sagrada Escritura.

CARITAS

Cáritas Diocesana de Mallorca ha finalizado su período de reestructuración adaptándose a las bases constitutivas del Consejo Diocesano de Cáritas y de acuerdo con la línea marcada por Cáritas Española (menos relieve a la limosna y más a la acción social). Ha creado los siguientes servicios: Oficina-Caja, Administración, Información-Orientación, Propaganda-Campañas, Servicios Auxiliares. Sociales: Cáritas parroquial-interparroquial,

Marginación y transeúntes, Problemática de la mujer, Migración, Secretariado gitano y Centro de acogida de transeúntes.

OPOSICIONES

La señorita María Mayol Gomila, una vez superadas las pruebas pertinentes correspondientes a la convocatoria hecha por el Ayuntamiento de Montuiri para cubrir una plaza de Auxiliar Administrativo vacante en la plantilla, ha tomado posesión de la misma. De catorce aspirantes se presentaron solamente cinco. ¡Enhorabuena!

DONANTES DE SANGRE

Recientemente estuvo en nuestra villa personal sanitario de la Seguridad Social con objeto de recoger sangre de donantes altruistas para tan humanitario y generoso acto hacia nuestros semejantes.

CINE CLUB

Tal como ya habíamos anunciado desde estas líneas, se iniciaron las actividades del Cine Club. Quizás un poco precipitadamente, pero valía la pena aprovechar la oportunidad de la proyección de la película de Paolo y Vittorio Taviani, Padre Padrone (La educación de un pastor). Esta cinta había obtenido la Palma de Oro en el Festival de Cannes - 77 y el Premio de la crítica internacional.

ACTIVIDADES PARROQUIALES

Se ha iniciado un cursillo de preparación matrimonial dirigido especialmente a aquellas parejas que en un futuro próximo piensan contraer matrimonio. Asimismo se dan unas charlas preparativas para aquellos padres que desean el bautizo. Recientemente se convocó una reunión de diversas personas con objeto de pulsar su opinión acerca de las cuestiones económicas que afectan a la Parroquia; se tiene previsto realizar otras en este sentido para en un futuro conseguir la formación de un Consejo Parroquial cuyos cometidos ya quedarían definidos en su momento.

H. Moll

DEPORTES

FUTBOL

Resultados obtenidos por el equipo de 1.ª regional en el transcurso del mes de noviembre:

Montuiri, 6 - Esporles, 0
Murense At., 2 - Montuiri, 3
Montuiri, 4 - Lluçmajor, 0
Arenal, 2 - Montuiri, 2

MARATON DE PORRERES

El domingo, 25 de noviembre, se celebró un maratón en Porreres con motivo de la «Festa Pagesa». Nuestro colegio fue el centro escolar que mayor número de participantes presentó. Corrieron 74 jóvenes atletas locales un total de 3,5 kms. El largo mes de entrenamientos vióse premiado con la consecución de 14 medallas; el trofeo a la campeona escolar absoluta Mari Carmen Robles; el subcampeón escolar absolto, Antonio Jiménez (placa); el premio especial al corredor más joven, Biel Lluís Bauzá; y los trofeos de campeona de su categoría para Antonia Jiménez y de subcampeón para Diego Ortiz.

Participaron un total de cuatrocientos alumnos de E.G.B. en la prueba relatada y cien atletas, en la prueba grande.

G. GOMILA

PLUVIÓMETRO

Lluvia recogida durante el mes de Noviembre:

Día 9	8,50 litros.
Día 14	12,40 »
Día 15	5,10 »
Día 23	18,80 »
Día 24	4,80 »
Total:	49,60 litros.

MOVIMENT PARROQUIAL

ELS NOSTRES DIFUNTS

Novembre 1979

Día 5.—Rosa Juan Bauçà, de 71 anys, viuda «caragola».

Día 9.—Melsion Bauçà Miralles, de 75 anys, fadrí «guerrer».

Día 12.—Bartomeu Miralles Rossinyol, de 75 anys, casat «poeto».

Día 13.—Joan Pocoví Jordà, de 75 anys, casat «barrió».

Día 15.—Bernat Miralles Cerdà, de 62 anys, casat «marró».

25 ANYS ATRAS

OCURRIO EN MONTUIRI

17 Diciembre 1954

Hoy deja de existir Pedro Capellá, «Mingo Revulgo». Su muerte ha sido muy sentida particularmente en Montuiri, no sólo por sus «cobles» que daban un aire festivo a BONA PAU, sino por el gran número de amistades que se granjeó. El Consistorio acordó nombrarle hijo adoptivo de Montuiri.

Un Bon Nadal!

Des d'aquestes planes us desitjam un Nadal-79 ple de goig i la pau que ve de Crist, que ha vingut a compartir els nostres camins humans, i ens ha obert una esperança que no pot fallar.

Molts d'anys i Bones Festes.

Bartomeu Tauler
Rafel Horrach